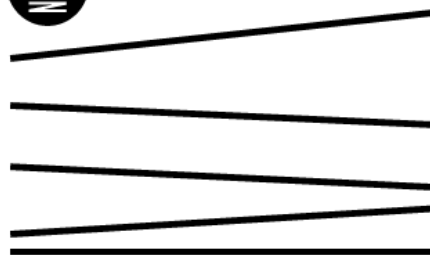

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Blodskiender, Mordbrænder og Manddraber,
efter Lovene betragtet; og dog et elskværdigt
ungt Menneske med en ædel Siel : et Brev fra
en Præst i ***, til hans Ven.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Chr. Frid. Holm, 1785

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-530.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019448585

Blodfiender, Mordbrænder

og

Manddraber,

efter Lovene betragtet;

og dog

et elskværdigt ungt Menneske
med en ædel Siel.

Et

B r e v

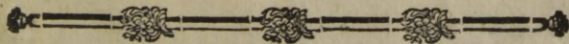
fra en Præst i ***,

til

hans Ven.

O Gud! hvad Lykke er der vel,
Som den, at have frelst en Siel!

Gellert.

Kiøbenhavn, 1785.

Trykt hos Chr. Frid. Holm, boende i store
Regnegade No. 174.

Meißner har udgivet dette Stykke, som et Bidrag til Menneſkelighedens Hiſtorie. Forfatterne af die allgemeine deutsche Bibliothek ſatte Sagens Sandhed i Tvivl; og Meißner har ſiden offentlig beſvaret dem og viiſt dem Stedet, hvor Gierningen har tildraget ſig, dog med den ſkaanſel, ikke egentlig at navngive det. Denne Omſtændighed troede jeg ikke burde være ubekiendt for danſke Læſere; thi man føler jo mere ved en ſand Tildragelſe end ved et Digt.

De har Ret, min kære Ven, ja De har Ret, at den Forretning, at forberede de Elendige, som formedelst Misgerninger ere faldne under den hævnende Retfærdigheds Arm, til de sidste Diebliske i Livet, er baade een af vore tungeste og tillige angennemste Forretninger. — Er vor Umage forgieves, hører han ikke den Røst, som vi tilraabe ham, og vandrer han frem til Blokken eller Hiulet med et Staalhierte, kold-sindig eller forblindet, — o Gud, hvilken Følelse af Gysen maae det ikke opvække i os! — Hører han den med Sænderkuelse, Hengivenhed, Anger og Nuelse; hvilken bange Uvidenhed, hvilken quælende Uvis-hed, om det er Døds. Anger, eller indvortes Dmven-delse, som virker dette hos ham, maae dette ikke sætte os i! — Men hvilken en behagelig Følelse opstaaer ikke tillige hos os, naar vi betænke, ofte at have reddet en Siel, som alt var fortabt! Hvilken guddommelig Af-bildning paa hiint Dieblis, naar eengang i sin Tid, maaskee ved det første Trin i hiin Ewigbed, den Frel-ste, den Saliggjorte iler os i Møde, og taknemmelig følger frem med os til hans Trone, som var, og er, og skal være.

Hvorfor jeg just nu siger Dem dette? — O, Hjer-tens Ven! aldrig har jeg eftertænkt denne Sag med saadan en gloende Varme, som nu i dette Dieblis! — Nu, da jeg kommer tilbage fra Skafottet, beskaft med

med en ung Mand's Blod, hvis ulykkelige Skiebne trængte ind i det Jnderste af mit Hierte; og om hvilken jeg vist ved, at han horer til det lille ubekiendte Antal af ædle Sieler, hvis i sit Slags næsten eneste Hændelse, jeg, i hvor skult og hemmelig dens Indvikling end var, dog har lært at kiende, og som jeg endelig har seet doe med et Mod, der tilintetgjorde al den Standhaftighed, som jeg misfommeligen havde bevaeret mig med.

Taa, min Ven! just denne Ulykkelige, som De i bore offentlige Tidender vil finde bekiendtgjort, som en tredobbelt Misdæder, som Blodskænder, Mordbrænder og Morder: som paadrog sig alle disse tre forfærdelige Misgierninger i den ringe Alder af 22 Aar. Just han, som Mængden offentlig bær Afsky for, og som maaskee ikkun nogle faa bedre og forstandige Sieler bærer hemmelig Medlidenhed med, besad et ædelt Hierte, milde Følelser og Fornemmelser, for hvilke hverken De eller jeg havde Marsag at skamme os — De forfærdes? Her er Fortællingen.

Det er nu omtrent otte Dage siden, da jeg af den nærmeste Stads Dyrighed, hvor Præsten, som det egentlig tilkom, var bleven pludselig og farlig syg, fik den Anmodning, at forberede ovenbenævnte Inquisit, som jeg ikkun kiendte af Rygtet, til Døden. Jeg tilstaaer det gierne, at jeg ikke, uden med den inderligste Modbydelighed, paatog mig denne med mit Kald forbundne Forretning. — "Først to og tyve Aar gammel, og alt saadan en forfærdelig tredobbelt Misdæder, hvad for Forbedring kunde man haabe af et saa tidlig og til saa store Misgierninger hensalden sundigt Gemt? I hvor stor en Fordærvelse maae ikke hans Siel alt fra Barndommen af have været, og hvad kan en kort Tid af otte Dage være for et Vennefke af denne Art?," Saaledes tænkte jeg, i det jeg traadde ind i Fængselet.

Dog

Dog strax det første Syn af denne Synder, satte mig i nogen Forundring. Igiennem et langt sort voksen Skæg, igiennem en blegguul Hund, igiennem Ureenlighed og Glendighed fremfænnede milde menneskeligt Ansigtstræk. Taalighed og Kummer blandede sig med Taarer, der trillede ud af hans Øine, og hans Diefast vare aabne, venstkabelige og fulde af Tillid. Det var ligesom om han med en eneste Mine overvandt al min foresatte Modbydelighed, og min Tale til ham blev mere sammenhængende end den ved slige Leiligheder pleier at være.

„Jeg tvivler ikke paa (saaledes var omtrent min Tale) at han jo let kan giette Aarsagen til min Komme, og jeg troer ligesaa vist, at det vil være ham selv angemeent, efter en saa langvarig Inquisition og ubehagelig Omgang med Sluttere og Dommere, endelig engang at seel en Mand træde ind til sig, hvis Hjerter er stemt til at søle Vensteb for ham, hvis eneste Ønske er at kunne lindre den Kummer, som de sidste Dage i hans Livstid maatte forarsage ham, og at betage ham Skrækken af en saa nær forestaaende Død; og for hvem han tillige, uden Mistroe, kan aabne bare alt hvad der ligger ham paa Hjertet, og udgyde hans Siels hemmeligste og byrdefuldeste Tanker. „

Jeg skulde, svarede han mig, som et Kiendetegn paa den hjerteligste Velkomst, tilbyde Dem min høire Haand, hvis ikke disse Bænker forhindrede mig derfra. De har fuldkommen Ret, at jeg for lang Tid siden maatte være fæd baade af Inquisition, Dommere og Sluttere. Gierne forlader jeg en Verden, hvori der er ingen videre Lykke for mig at vente, og som jeg er skyldig til, som en Løn for mine Misgjerninger og til Advarsel for andre, villig at hengive mit Liv, og som jeg ogsaa af gandske Hjerter villig vil give den. De anseer

seer mig nok, (foiede han til med et Smil, som smeltede hen i Bemodighed, og soer lige igiennem min Siel) De anseer mig nok, Velærværdige Herre, for et ugudeligt Uffum, for det største Skarn der kunde være til?

Jeg trak paa Skulbrene; — "det vilde jeg ikke gierne; men hvor kan jeg andet?,,

Nei! Nei! Jeg tilskaaer det selv. — Og dog, al gode Gud! du, som seer alle Ting, og kiender Menneskets hemmeligste Tanker, du er dog mit Vidne, at Grunden til alt dette har været en eeneste Lidenstabs, som ved dens første Oprindelse ikke allene var ulastelig, men kunde endog kaldes ædel! Lad Verden længe nok holde mig for lastesuld! Det er jeg villig at taale; thi mit eget Hjertes redelige Røst kalder mig dog kun for den første Deel uløffelig. — Men at den Mand, som i disse sidste ujseligste Tider skal være min Troster, som ved sin første Indtrædelse paa saa elskværdig en Maade tilbyder sig at være min Ven, maatte kiende mig bedre, det ønsker jeg mere længselsfuld end hiint, og Deres livsalige Mine, den Deeltagelse, hvormed De seer paa mig, forsikrer mig i Forveien, at De villig ville høre mig.,

De kunne let forestille sig, værdige Ven! at saadan en Hilsen maatte endnu mere forøge min Forundring. Nysgierig satte jeg mig ned, bad ham selv, at underrette mig om hans Historie, og jeg hørte ham at fortælle den næsten med følgende Ord:

Min Fader var en Riobmand her i Byen, og jeg, som hans eneste Barn, blev opdragen under hans Vinge, med al muelig Klid, til den samme Haandtering. Fra mine første Ungdoms Aar af var jeg af et stille Gemytsart og Bøsen, og nyttige Bøgers Læsning i mine ledige Tider var min kiereste Tidsfordriv; stædende For-
nøielse

noisler flyede jeg af mig selv, og mine Forældre elskede mig for denne Indgetogenheds Skuld med dobbelt Kierlighed. Da jeg var sytten Aar gammel mistede jeg min Moder; min Fader sad endnu nogle Aar roelig og forvøiet hen som Enkemand, og var nær ved tredsindstove Aar gammel, da han begik den Daarlighed at forelske sig i en gandske ung Pige i Naboelevet, hvis eneste Rigdom bestod i hendes udvortes Skønhed og et ubesmittet Rygte. Han begierede hende offentlig af hendes Forældre, og da han var anseet for en anseelig formuende Riidmand, saa nødte de deres Datter, halv med Trusler og halv med Overtalelser til at give ham sin Haand, mere med Munden end med Hiertet. Bryllups-Dagen var alt berammet, da min Fader blev farlig syg. Han kom sig snart nogenledes igien, og i hvor meget end baade Lægerne og en hos ham tilbageblivende Uformuenhed end raadede ham til at opsætte sit Bryllup; saa agtede han dog kun lidet paa begge Dele, gjorde sig saa frisk som hans Kræfter tillod ham, og hvideligholdte sin Bryllupsdag, saa godt som det stod i hans Magt. Men endnu paa denne hans Bryllupsdag blev han saa mat og syg, at man maatte bære ham fra Bryllupsbordet ind paa hans Sengleie, fra hvilket han siden aldrig stod op igien. — I denne Tilstand blev han et heelt Aar, og det er beviist, uimodsigelig beviist, at han aldrig, aldrig, virkelig har fuldbørdet sit Egtteskab.

Imidlertid kaldtes dog denne unge, til ham viede Pige, hans Kone, og da hun med den største Taalighed udstod adskillige og mange Uleiligheder hos ham, saa takamenterede han hende lovformelig al sin Formue, og efterlod mig, sit eneste Barn, som han aldrig havde havt Marsag til at beklage sig over, ikke een eneste Skilling, foruden det, som Lovene forbød ham at fratage mig. I hvor meget jeg endnu syntes at have Marsag

til at have eller i det mindste affsøge en Person, som næsten paa en ulovlig Maade havde skilt mig ved en, efter her paa Stedet at regne, betydelig Formue, saa skede dog just det Modsatte. Hun var, som jeg alt har sagt, ung, skøn, af den muelig bedste Karakter, venlig i Daaagang, tiensfærdig imod enhver, og fra det første Øieblik af vort Bekjendtskab i al sin Opførsel meget velvillig imod mig. Saa lidet som jeg endog paa den Tid vidste, hvorfor? saa søgte jeg dog alt i ledige Timer hendes Selskab, aad gierne talte med hende, spurgte hende baade i vore Hunsager og i Handelsforretningerne meget ofte til Raads, og om hendes Mæxing, og jeg mærkte snart, at hun, endog i de mindst betydeligste Ting, forlangte at vide min, og til Punkt og Prikke rettede sig efter den. Saaledes vedvarede det i nogle Maaneder, og jeg formodede slet intet besynderligt herved. Men da hun Dag for Dag blev mig mere kær, og intet Sted i det hele Huns vilde behage mig, hvor hun ikke var, og hendes Billede stedse svævede for mine Øine, hvad enten jeg sov eller var vaagen: mærkede jeg endelig, hvad dette var for en Gnist, der saa dybt ulmede i mit Hjerte; jeg blev forskædet over min Daarlighed, besluttede med al muelig Flid, at søge en Person, som ikke var skabt for mig, og havde maaskee strax begivet mig bort fra min Faders Huns, hvis ikke Frygt for mine Medborgeres Eftertale, som om jeg gjorde det af Brede over min Faders Testamente, Tilstanden af hans Handel, hvorved jeg var bleven uundværlig, og endelig min Faders saa nær tilstundende Død, havde holdt mig derfra.

Imidlertid blev jeg dog, i det ringeste en Tidlang, mit Forsæt troe. saa meget som mueligt at søge hende; men næppe var hun bleven det væk, førend hun engang fulgte efter mig, i et afsides liggende Sted i Huset, og spurgte mig med Taarer om Aarsagen til min Forskyndring i min Opførsel imod hende, hvortil hun i det mindste

mindste ikke med hendes Vidende og Villie havde givet Anledning. — Jeg skammede noget frem, som skulde ligne et Paaflud; men alt blev af hende uden nogen Umagt tilbagedreven, og da min Forvirring derved tog til, og nogle Ord imod min Villie slap ud af min Mund, som tilkiendegav hende mit Hiertes Tanker, kunde hun ikke længere tilbageholde den udbrydende Strøm af hendes Taarer og Bøllelser; men faldt med den inderligste Kierlighed omkring min Hals, og trykte mig med den uudsigeligste Bøllelse op til sit bævende Brøst. — Dette Dieblif forvoldte, at vi ikke længere gjorde nogen Hemmelighed af det, som foregik inden i os, tværtimod talte jeg uden mindste Tilbageholdenhed med hende, foreskillede hende Nødvendigheden af vor Eftillsniffe, og det Umuelige i vore Dasker, og vilde ved Enden af vor Tale rive mig løs fra hende. Men endog nu holdte hun mig tilbage, søer ved alt det der var hende helligt og kiert, at hun aldrig havde havt Omgang med min Fader, foreskillede mig min Faders, efter al Formodning, nær forestaaende Død, og yttrede det tillidsfuldeste Haab, at en blot fuldbragt Ceremonie, og en tom Titel ikke skulde kunde forhindre os at leve for hinanden. — Hendes inderlige Bøn, og den Fortrosthing, som saa gierne ogsaa bringer os til at troe, det man ønsker, gjorde mig tilsidst blødhieret, og bevægede mig til at soie hende i hendes Begiering. Men jeg sværte Deres Belærvedighed til, ved ham den Alvidende, for hvis Domstoel jeg nu snart agter at træde, at der aldrig paa den Tid er forefolden noget imellem os, hvis Erindring i disse sidste Timer af min Livstid skulde kunde bekymre mig. Vi trykkede hinandens Haand venskabelig, græd med hverandre, aabenbarede hinanden de indbyrdes Virkninger af vor Pængsel, og i det høieste, — omendstiont dette endog skede meget sjældent, — var et Kys alt det Kierlige, som jeg forlangte og hun forundte mig.

Endelig døde min Fader, og nogle Uger derefter begyndte hun igien paa nye at anmode mig, og at spørge mig om det nu ikke var bedst at raadsføre hende med en Løbkyndig Mand om vores Sag. — Jeg ved ikke selv, hvorledes det kom sig; men saa meget min Kierlighed endogsaa hver Dag tog til, saa meget formindskede sig dog nu mit forrige brændende Haab om at faae hende i Besiddelse; og skielvende, blot for hendes Skuld, og for endelig længang at gjøre en Ende paa denne qvælende Uvisshed, gik jeg hen til en Advokat, og aabenbarede ham alt. — Han gav mig den beste Trost, og skrev strax en Supplik i mit Navn til Doer Consistoriumet, men gik, enten det nu skede af Uvidenhed eller Overseelse; — thi ondskabsfulde Bevæggrunde vilde jeg ikke gierne tilskræve min Næste — saa flygtig forbi den af Præsten fuldbyrdede Vielse, og det aldrig virkelig fuldbyrdede Egetskab, at Mistyndning og en dobbelt Udlægning meget let kunde finde Sted.

Foreskil Dem imidlertid vor Glæde, da vi inden saa Ugers Forløb erholdt den fuldkommenste uvilkaarligste Tilladelse at ægte hinanden; og paa engang kom fra den meest pinefulde Forsatning til det sødeste Haab om en uoploseliga Forening. — Men bedom tillige min Kierligheds Reenhed, naar jeg, som for den allesteds nærværende Guds Dine, herved forsikrer Dem, at, naattet denne Tilladelse, naattet han, som var mig saa gaadiske hengiven, og var min Skygge ved ethvert af mine Skridt, og gaadiske underkastede sig mine mindste Blik; naattet jeg selv elskede hende med den uudsigeligste Kierlighed, hverken søgte eller tænkte andet, end hvad der kunde behage hende, og visselig havde ikkun behøvet, at sige et Ord, for at bevæge en Pige, som mere levede for mig end for sig selv, til alt hvad jeg vilde; — at der dog, siger jeg, endnu forløb fire Uger, uden at der foresaldt det

det ringeste imellem os, hvorfor vi kunne have havt
Åarsag til at besygte den strengeste Dommers Tiltale.

Fra dette Dieblif af gjorde vi slet ingen Hemme-
lighed af vor Kierlighed og vor Forsæt, tillavede al-
ting til vort forestaaende Bryllup, og ved det Besynder-
lige i denne Begivenhed opvaks Nysgierrighed og For-
undring hos vore Medborgere; ja Magistraten selv blan-
dede sig deri, og udstædede en Befalning til at opsette
Brylluppet, og afsendte paa nye en Beretning derom
til Over-Consistoriumet. Gud veed Åarsagen, hvorfor
dette Tribunal nu fældede en Dom, som var tvertimod
den forrige! Saa meget veed jeg, at den Forfærdelse,
som en Ulykkelig føler, der uformodentlig seer sig ued-
synstet i en bundløs Åsag, var Borneleeg imod det
jeg følte, da jeg blev opkaldet for at høre denne for-
færdelige Erklæring, som forbød os at fuldføre vort
Bryllup. — Og nu fornemmelig hendes Smerte, Taa-
rer og Jammer! — O! Deres Velærværdighed, hvis
jeg ogsaa (hvilket dog mine Kræfter ikke formaaer) var
i Stand til at affildre Dem det; saa skulde jeg dog al-
drig nære det. — Hvilken anden Fordeel kunde jeg ha-
ve deraf end denne, at saare deres menneftelike
Hierte, og selv synke til Grunde ved denne Erindring?

Her tang denne Beklagelsesværdige nogle Sekun-
der. Taarer glindsede i hans Øine, og fra mine vel-
tede de ud; han saae det, og blev ved:

Øriaheden forbød os vel at høre sammen under et
Taa; men for det øvrige blev det mig dog ikke forbudt,
at komme til hende og tale med hende, saa ofte som jeg
vilde. Da alt Haab ved en nye Foresiilling at bringe
vor Sag i den forrige gode Gang taen, endnu ikke
var forsvunden, da min Komme og Tiltale allene holdte
denne Ulyksalige fra at fuldføre den sorteste Beslutning;
og

og mit eget sømme Kierlighedsfulde Hjerter besuden ikke saa let kunde nægte sig den Glæde at see hende; saa var jeg altid der fra om Morgenens tidlig indtil om Aftenen fulde; dog endnu ligesaa uskyldig som tilforn.

Men paa denne Tid begik en Naboe, som meget ofte var hos os, og yttrede en inderlig Medlidenhed over vor Smerte, den Uforsigtighed, engang at sige til mig i hendes Nærværelse: at han, hvis han var i mit Sted, let skulde forskaffe sig Hielp; at man ikkun søgte at presse Penge af os, og at et levende Vidne paa vor Kierlighed bedre end alle Advokater skulde forskaffe os Tilladelse til at ægte hinanden.

Hvortil skulde det nu nytte mig, velærverdige Herre, allerselvst for Dem, at prale med en Afholdenhed, som hverken kunde skaffe mig Noes eller Fordeel? Men det er dog en Sandhed, som min egen Overbevistning siger mig; at endog dette forfærdige Raad skulde ikke have bragt mig til at snuble, hvis det ikke havde gjort et dybere Indtryk paa hende. — Thi al! neppe vare vi atter allene forend hun, vel med al den Udseelse som en aldrig tilforn krænkter Blyfærdighed kunde indseende; men tillige med al den Magt, en heftig Kierlighed formaaede, trængte ind paa mig, at gjøre det, som Tilbøielighed og Klogskab raadede mig; at vove det, som endnu var at ansee som det sidste og sikkerste Middel til vort tilkommende Egetskabs Tilladelses Befordring. — Med Eder forsikrede hun mig, at ikke dyrt, men blot det fortryblende Onske, ganske og roelig at kunne være og blive forenet med mig, var det som berøgede hende til at tale saaledes; og saaledes bestormede hun mig i to hele Dage, og du, som har skabt os saa skrøbelige, tilgiv mig det, som tusende og atter tusende af mine Medbrødre, ved det første Blik af en saa elskværdig og med
den

den ymmeste Gienkierlighed elsket Ekabning, skulde have gjort.

Da vi indvortes vare overbeviste om vore Hensigters Reenhed og Uskyldighed, saa fortsatte vi vor Omgang, og det varede ikke længe førend hun fornåm, at hun var frugtommelig. Med et varmt Favnetag, med et taknemmeligt imod Himmelen henvendt Diekast, overbragte hun mig denne Efterretning; gjorde ingen Hemmelighed deraf for sine Veninder; sagde strax til alle og enhver, næsten uden at nogen spurgte hende derom, at jeg var Barnesaderen, og at ingen, uden jeg, kunde blive Fader til hendes Barn; og at hun selv, — da vi dog engang for lang Tid siden ved vore Hierters Forening vare Vægesfolk for Gud, — havde opmuntret og skyndet mig dertil, for paa denne Maade dog engang at faae de mange Banskkeligheder, som man lagde i Veien for vor Vægesforening, ryddet bort. — Med et Ord, det kom ved vor egen forsættlige Bestræbelse snart dertil, at Magistraten paa nye blandede sig i vore Sager, og indstævnedes os i Retten til Korhør. Ingen af os vægrede sig ved en frivillig og redelig overeensstemmende Tilstaaelse, og dens naturlige omvendskiont ikke af os forudsætte, Følger, var en fremdeles vedvarende Undersøgelse, nye Beretningers Afsendelse, og til Sagens Udfald særskildt Fængsel for os begge, som dog paa hendes Side blot bestod i en Forvaring i en Privatmands Huus. — Jeg troer endnu i denne Time, og den Lovkyndige, som siden paatog sig mit Forsvar, bestyrkede mig i denne Troe: at vi endogsaa denne gang skulde have sluppen deraf med en taalelig Straf, hvis ikke et nyt Uheld pludseligen havde tilintetgjort alt det, som der kunde siges til vort Betsie.

Hun nemlig, som ansaae Skilsmisse fra mig, som en undstaaelig Elendighed, havde søgt at redde sig med
Flug

Flugten; men var bleven indhentet igien, og naaget de Legems Omstændigheder, han befandt sig i, derved iras-
tet paa en meget ubarmhertig Maade. Dette fik jeg at
vide, og saa roelig, som jeg hidindtil havde holdt mig
i mit Fængsel, saa opsteeg dog ved denne Esterretning
min rasende Brede til den højeste Grad. At flygte og
befrie hende var, fra dette Dieblik af, det som ene og
alene beskæftigede mine Tanker, og i min da værende
Sieleangst, tænkte jeg ikkun altid paa det første, uden til-
lige at eftertænke, som jeg burde, hvilke Midler der hør-
te til at iverksætte det sidste.

Det lykkedes mig endnu den samme Nat uformærkt
at undvige, og jeg var allerede ude paa Gaden, førend
jeg tænkte paa Midler til at bringe hende bort med.
Hvorhen vi skulde flye, hvoraf vi skulde leve, alt dette
synes mig at være Smaating, som var Trang let skulde
raade Bod paa; kun dette, hvorledes jeg skulde saae
hende i min Magt? Det var mit eneste Spørgsmaal —
Fik man fat paa mig igien, saa var intet vissere, end at
man i Fremtiden vilde sætte mig i et haardere Fængsel,
og betage mig alle Midler, til atter at undflye. Der-
fore maatte jeg hastig iverksætte det, som jeg vilde gjøre,
for at bringe hende i Sikkerhed. Af denne Raadvildhed,
af denne Frem- og Tilbagetænken, som snart blev anta-
get, snart forkastet, opstod omfider det Anslag, at stikke
Huset, eller reitere sagt den Træhytte, i Brand, hvor
man havde forvart hende, at trænge mig ind midt i den
Alarm, som dette nødvendig maatte forårsage, og da,
saafremt det var mig muligt, slæbe hende, i hvad Til-
stand jeg end fandt hende, bort, og bære hende saa langt
som mine Kræfter og Omstændigheder tillod mig.

Som tænkt, saa gjort! Een i Nærheden værende
Lygte skaffede mig Fld; det tørre Træværk fattede snart
Lue, jeg var selv den første, som ubekiendt gjorde Alarm,
trang

trang lykkelig igiennem ind til hende, og bar hende halv-
død af Skræk og Forsærdelse i et væk ud af Porten. —
Men ak! at vore Kræfter saaielden skal være lige saa
stærke, som vor Villie. Denne forsærdelige Ansiræn-
gelse, den fiere Byrdes Tynge, Veiens Længde, og
min skrøbelige Legems Beskaffenhed forvoldte, at jeg, ef-
ter omtrent at have slygtet en Fierdingvei, saak hatrød-
ned, og tillige styrtede der en Strøm Blod ud af min
Hals. Nu vilde den Ulykkelige bære mig længere frem;
men hertil manglede hun Legems Kræfter. Desuden hav-
de man alt savnet os. Man satte efter os, fandt os, og
bragte os igien tilbage.

Mit Fængsel blev nu, som jeg tilforn havde formo-
det, meget haardt, og min Død uundgaelig; men just
herved blev ogsaa min Beslutning til at vove alt, hvad
jeg kunde vove, desto fastere. Den Bægter, som man
havde sat over mig, henhørte til hine grove og raae
Siele, som ikkun fattes meget lidet i at være Umenne-
sker. Jeg saae ham engang nedstunken i en dyb Søvn;
Angesten gjorde mig stærk, jeg fandt Midler til at gøre
mig løs af mine Lænker, tog Nøglen af hans Lomme,
og var alt ved Døren, da han vaagnede op, og løb rasen-
de imod mig. Jeg, som var yngst, var ogsaa stærkest;
jeg kæmpedes med ham saa haardt, at det var ham umue-
ligt, at raabe om Hielp. Jeg spurde ham ad, om han
vilde sværge mig til, ikke at forraade min Flugt; men i
Stedet for Svar, trak denne Elendige, midt i Striden,
en Kniv ud af Lommen, hvormed han søgte at bringe
mig fra sig; men endog denne rev jeg fra ham, og da jeg
saa, at jeg ikke kunde beholde mit Liv, saa længe han
havde sit, saa gav jeg ham tvende farlige Stik i Halsen.
derved faldt han til Jorden, og jeg fik nu Leilighed til at
komme bort. — Endogsaa nu kom jeg igien til hende;
thi hun var, som jeg nu vel vidste, bleven formodelsk hen-
des nær forestaaende Forløsning løsladt imod Caution,

og endnu i dette Dieblif var hun villig til at flygte bort med mig. Men Blodhævnerens Arm var nær og tung over mia. Vi bleve indhentede, og jeg seer nu inden faa Dages Forløb den visse Død for mine Dine. — O hvor gierne vil jeg døe, hvor gierne forlade et Liv, som jeg ikke er værdig til, og som her neden til ikke kan vente sig nogen Lykke mere.

Her sluttede denne Ulykkelige sin Fortælling, og Holdt sit Løfte paa det helligste, villigen at taale Døden. Hvor meget kunde jeg ikke endnu fortælle Dem om hans Mod i denne skrækkelige Time, om hans sidste Samtale med hans beklagelsesværdige Kone, og om en Mængde andre lignende Omstændigheder! Men tilgiv De mig, at jeg her afbryder dette desuden lange Brev. — Han er bleven mig saa kjer, dette stakkels unge Menneske, at jeg aldrig kan tænke paa ham, uden at udgyde Taarer; og har han nu ikke vunden den samme Vindst hos Dem, saa maae min matte Fortælling, og ikke Historien selv, være Skyld deri. Jeg er o. s. v.

